

tidenden Sp. 206 — om Udviklingen af den sociale Lovgivning og mente, at der maatte være Fremadskriden, og man kunde ikke tænke sig nu at standse. Men saa føjer det ærede Medlem til: „I saa Henseende er det ganske klart, at man, før man kan tage Stilling til, hvilke Udvidelser der skal foretages, maa vide, hvorledes Midlerne til disse Loves Iværksættelse tænkes tilvejebragt.“ Det er saa klar en Udtalelse fra radikal Side, at den ikke er til at tage fejl af, men her i det høje Ting har man aldeles ikke faaet Oversigt over eller Besked om, hvorfra disse store Udgifter skulde tages, og hvordan man i det hele taget kunde tænke sig, det vilde virke ind paa den økonomiske Stilling og den Finansplan, som vi jo har Lov til at vente kommer. Det ærede Medlem Hr. Holdgaard udtalte i Gaar paa mangfoldige Punkter netop det samme med Hensyn til Udgifterne, erkendte netop de økonomiske Vanskeligheder, som vort Samfund var inde i, og gav i Virkeligheden sin fulde Tilslutning til det Spørgsmaal, som jeg havde rejst; saa man kan ikke gaa let hen over, hvorfra Pengene skal komme. Jeg takker det ærede Medlem Hr. Holdgaard for den ubetingede Tilslutning til, at dette Spørgsmaal skal besvares, før vi kan komme ret langt frem ad den sociale Lovgivnings Vej: Hvorfra skal Pengene komme?

Det er altsaa et af Hovedpunkterne, et af de Steder, hvor vi fra konservativ Side sætter ind overfor dette Lovforslag. Vi mener nemlig, at det har Betydning, at man faar Grunden lagt for Bygningen. Det kan ikke nytte at diskutere om Taget og Tagrendernes Indretning, hvis Grunden viger under det hele, og hvis, hver Gang vi bygger en Etage paa, Bygningen synker lige saa dybt i Moradset forned. Naar den Tid kommer, da vi har et virkelig solidt økonomisk Grundlag for vort Samfundsliv, er vi villige til at forhandle om Enkelthederne, og da skal vi heller ikke holde os tilbage fra at yde vor Indsats til, at der kan komme en god og tilfredsstillende Ordning for Aldersrentenyderne; men dette maa ogsaa være den absolutte Betingelse.

Dernæst — og jeg formoder, at det var en af de Ting, der i særlig Grad har vakt den højtærede Minister Uvillie — dernæst brugte jeg det stærke Udtryk, at jeg ansaa det for en Dristighed fra Regeringens Side at lægge dette Lovforslag frem for Tinget paa det nuværende Tidspunkt, og derefter henviste jeg til den Kommission, som var nedsat, og som i særlig Grad havde til Opgave at undersøge dette Forhold og

se, om der kunde findes nye Veje til Forbedring af Aldersrenteloven. Det behøver ikke at vække nogen Forundring, at vi fra konservativ Side havde den Opiattelse, at det kunde blive nødvendigt. Allerede under Forhandlingen om Brændselshjælpen til Aldersrentenyderne i dette Aar udtalte jeg mig som Ordfører for mit Parti om denne Sag; det findes i Tidenden Sp. 339, og jeg skal med den højtærede Formands Tilalelse oplæse nogle Linier af, hvad jeg udtalte ved denne Løjlighed: „Jeg tror, at hvis man skal vedblive at skruer disse Udgifter i Vejret, maa vi se os om efter nye Indtægtskilder til at klare netop disse Udgifter med, jeg tror ikke, det kan ske gennem Skatterne, dem er der vistnok haardt Brug for mange andre Steder. Saa bliver det nødvendigt for os at gaa over paa et helt andet Grundlag; men saa vil der kun blive een Udvej tilbage, Forsikringsprincippet, hvorved man vil være i Stand til at opnaa en virkelig Pensionslov for de gamle i Lighed med, hvad man f. Eks. har for Tjenestemændenes Vedkommende.“ Her har jeg klart og tydeligt fremhævet dette, at skal vi blive ved at skruer Udgifterne saadan i Vejret, som der er Tendens til indenfor Regeringen, maa vi gaa over til et helt andet Princip, prøve paa at finde en Ordning til at skaffe Midlerne til Veje til Gennemførelse af disse dyre Foranstaltninger. Nu har flere ærede Talere fra Venstre givet Forsikringsprincippet deres uforbeholdne Tilslutning, og det ærede Medlem Hr. Kragh har skyndt sig at forsikre, at det var egentlig fra Venstre, at denne varme Kærlighed til Forsikringsprincippet stammede. Jeg skal ikke uddybe disse Tanker nærmere, men kun sige, at jeg fandt egentlig ikke under Forhandlingerne om Aldersrenteloven i sin Tid, at det var det ærede Medlem Hr. Kragh, der var saa begejstret for Forsikringsstanken; men det kan jo være, at Kærligheden dertil var skjult godt, men alligevel var varmt til Stede. Derimod ved jeg, at i Landstinget blev der stillet et bestemt Forslag fra mit Parti om at gaa til at forsøge dette Princip. Senere kom der Tilslutning fra et Par Medlemmer indenfor Venstre, og det førte saa til, at vi fik den Kommission nedsat. Det er altsaa Realiteten. Om der, saaledes som der er sagt fra anden Side, har været Udtingskræfter i Bevægelse, kan jeg ikke sige noget om, det kender jeg ikke noget til, jeg har ikke haft den fjerneste Anelse derom, før jeg hører det nu under denne Debat. Jeg kan ikke tænke mig, at den daværende Indenrigsminister har været under et saadant